

La poarta vieții mele

Lucica Boltasu

A mai bătut un anotimp
La poarta vieții mele...
Cad clipele, în boabe seci,
Picioarele-mi aproape reci,
Aleargă după ele.
A mai bătut un anotimp
La poarta vieții mele...
Pe ramul slut a mai rămas,
Câteva frunze de pripas
Și câteva surcele.

A mai bătut un anotimp
La poarta vieții mele...
Se luptă limbile de ceas,
Ca să parcurgă ce-a rămas,
Din clipele rebele.
A mai bătut un anotimp
La poarta vieții mele...
Apuc țărâna-n pumnul meu
Și mă gândesc la Dumnezeu,
La zborul către stele.

A mai bătut un anotimp
La poarta vieții mele...
Cu nostalgia-n buzunar,
Pășesc ușor înspre hotar,
Pe nouri de dantele.
Și bat și intră nepoftiți,
Alți ani ce rându-așteaptă...
Eu ca un prunc, privesc uimit,
Dar simt că duhu-i pregătit
Ca să mai urce-o treaptă.

Și ca un abur, mă înalț
Spre Soarele răsare...
Cu voioșie-n al meu glas
Rostesc: De Tine nu mă las,
Căci Tu-mi dai vindecare!
Și-apoi, gândind la infinit,
Îmi spun: ce este omul?
Mereu m-ai binecuvântat,
Cu rod din rodul Tau bogat!
Slăvit să fie Domnul!

POEZII ONLINE

15/11/13, Barcelona-Lucica Boltasu